

Y. L

No. 5. }

Mai 1884.

{ 10de Aargang.

Den venneløse Bob.

(Slutning.)

En Ugetstid efter var der Liv nede ved Stranden, Herrer, Damer, Børn og Barne-piger bevagede sig mellem hverandre, og her imellem en Del andre Ufjeldsbrenge finde vi vor Ven Bob med smilende, forventningsfuldt Ansigt og rene Hænder. Jerry staar ved hans Side og straalte med nyt Ridetøj, Sadel og et hvidt Dækken. Desuden er en liden Buket Markblomster stukken ind ved dens ene Dre, som Bob synes nødvendigvis maa drage Opmærksomheden paa den. De have været oppe siden Daggry, og om Jerry end ikke har forstaaet Alt, hvad Bob har fortalt ham, saa maa al den Striglen og al den Budsen dog have overbevist ham om, at noget Overordentligt er i Vente. Sadeln var ogsaa noget Nyt for ham og maaffe ikke saa meget behageligt; men han tog med Glæde Alt af sin elskede Herres Haand.

"En Ridetur Mo'r, du har lovet os det," raabte en hel Del smaa ivrige Stemmer paa en Gang og nærmede sig Stedet; men de andre Drengene, der vare mere drevne i Haandværket, tilbød først sine Uesler, og Jerry blev ikke taget. Staffels Bob blev lidt lang i Ansigtet; men det var dog ikke værd at tabe Modet strax, tænkte han.

"Nei se, Fader, det pene lille Ufjel med den Blomst paa Hovedet," sagde en Barne-stemme tæt ved.

"Bil du gjerne op at ride paa det, lille Edel," spurgte Faderen.

Det vilde lille Edel da meget gjerne, og snart sad den lille fine Pige med sit lange, gyldne Haar hengende ned ad Kaffen paa Ferrys Ryg, og Bob gik henrykt ved Siden. Hun snakkede uafbrudt og gjorde saa mange Spørgsmaal, at Bob havde ondt ved at be-

svare dem og folte sig næsten lettet, da Faderen sagde: "Du maa ikke gjøre saa mange Spørgsmaal, Edel; du ved nok, hvad jeg har sagt dig om den ene Nar, der kan gjøre flere Spørgsmaal, end 10 Bise kan besvare."

"Ja, men jeg maa have al Ting at vide," indvendte hun uforfærdet; "og nu ved jeg, at Drengen hedder Bob, og Uælet hedder Jerry og har første Gang i Dag Sadel og Ridetoi paa."

Under saadan fornøielig Pæsjar sit Ride-turen en Ende; men inden de stiftes, blev Jerry bestilt til at møde et bestemt Sted hver Dag for at give lille Edel en Ridetur; thi hun erklærede, at hun ikke vilde ride paa noget andet Uæsel.

Jerry gjorde endnu den Dag adskillige andre Ture, først med en liden tyk Dreng paa tre Nar og siden med en lam Pige, der ikke kunde gaa; man kan i det Hele ikke sige Andet, end at Forretningen gik meget godt for Bob; men dog var det ikke Alt lutter Glæde. Vel var hans Arbejde mere fornøieligt her, han var altid sammen med sin Ven Jerry, og han var fri for sin Bedstemoders evindelige Gnaverier, men saa kom der andre Gjenordigheder til. Edels Fader, Oberst Smith, havde en Gang grebet en Dreng, der ubarmhertigt pryglede løs paa sit Uæsel, og foreholdt ham, at Bob kunde saa sit Uæsel til at gaa, uden nogenfinde at slaa det, og saaledes stillet ham op som et Exempel til Efterfølgelse, og dette havde de andre Drengene ikke kunnet glemme ham, men stillede til ham ved enhver Leilighed. I en Dag, da den omtalte Dreng havde rettet sit Angreb mod Jerry, var det blevet til et ordentligt Slagsmaal, og Bob havde faaet et blaat Die, der vansirede ham i flere Dage. Edel skulde naturligvis have grundig Bested om, hvordan det var kommet, og spurgte oprørt sin Fader, om den Dreng, der havde slaaet Bob, ikke kunde komme i Fængsel. Fra den Tid af holdt Obersten Die med Bob, og de andre Drengene, der imidlertid havde bemærket, at Folk foretrak de Uæler, der bleve godt behandlede, vare efterhaanden ikke saa villige til at følge hans Exempel, og Forholdet blev bedre mellem dem og ham.

Bobs største Bekymring, der tyngede paa ham Dag og Nat, var dog Frygten for, at Madam Brown vilde sælge Jerry. Hver Gang han kom hjem til hende med Noget af Fortjenesten, hvilket han ikke vovede at lade være med at gjøre temmelig hyppig, fortalte hun ham atter og atter, at Jerry var bleven saa smuk, og at hun nok vilde saa ham rigtig godt betalt, hvis hun vilde sælge ham.

Bob havde ikke fortalt dette til sin lille Veninde Edel Smith; thi for det Første var det alt for sørgeligt til, at han kunde saa det over sine Læber, og for det Andet havde han heller ikke rigtig Lust til at nævne Bedstemoderen for hende. Til denne Bobs største Bekymring kom nu ogsaa den, at Smiths snart skulde reise. Edel havde fortalt ham, at hendes Moder, der var hjemme og ikke var rigtig ras, længtes saa meget efter, at hun og hendes Fader skulde komme tilbage til hende. Der hjemme, fortalte hun ogsaa, havde de et stort smukt Hus, en Stald fuld af store Heste og en sød liden Ponny, der hed Charlie; men den var ikke en Smule penere end Jerry, og hun vilde længes saadan efter den, og til næste Aar vilde hun komme igjen og ride paa den. "Tror du saa, den kan kjende mig, Bob?" spurgte hun.

Ja, det vidste Bob da ikke; til den Tid, tænkte han med et Suk, var Jerry vist folgt og han alene, hvis han da ikke var død af Sorg, hvilket nok kunde være rimeligt.

I denne nedslaaede Sindsstemning kom Bob bestandig til at tænke paa den venlige Herre, hans første Ven, der havde givet ham det Raad, at han skulde være god mod Jerry. "Hvad hjalp det nu?" tænkte han næsten bittert; "den Gang, jeg slog ham, vilde jeg ikke have været nær saa bedrøvet over, at han skulde sælges." Den fremmede Herre havde ogsaa sagt, at Gud vilde være hans Ven, naar han var god mod Jerry; dette vidste han, at han var; men hvis Gud var hans Ven, vilde han vel ikke lade Alt gaa saa forkjert for ham, saa det var heller ikke rigtigt, syntes han. Desuagtet var der dog Ingen, Bob længtes saa meget efter at se og saa gjerne vilde betro sine Sorger, som netop den venlige Herre; han vidste selv ikke hvorfor.

En Tordag Aften, da han havde været hjemme, havde Bedstemoderen i endnu bestemttere Udtryk talt om at stille sig af med Jerry, og Bob havde næsten ikke kunnet jove ved Tanken om det, og om Morgenen, da lille Edel Smith kom hoppende hen imod ham, havde han Taarer i Dinene, som han ikke i en Fart kunde saa tørret bort. Hun saa først meget forbausset paa ham; thi hun

havde slet ikke tænkt sig den Mulighed, at Bob kunde græde; men derpaa udbrod hun: "Hvad er der dog i Veien, Bob, fortæl mig det!" og efter nogen Tøven fortalte Bob hende al Ting om Bedstemoderen og Jerry.

Lille Edel forstod det vel ikke rigtig, deres Forhold i Livet vare saa uendelig forskellige; men hun fattede dog, at det var meget slemt for Bob at blive skilt fra Jerry, og hun sølte, at hun maatte trøste ham; og thiønt hun aldrig før havde talt til ham om, hvad der var hende det Høieste og Helligste, saa sagde hun nu ganske alvorlig: "Men har du bedet Vor Herre om at hjælpe dig?"

"Nei, det har jeg ikke."

"Men hvorfor ikke?" spurgte Edel, "han har lovet at hjælpe Alle, som bede ham om det."

"Har han det?"

"Ja Bob, naar de elske ham, og det gjør du jo."

"Ja — jeg ved ikke rigtig," svarede Bob, han vilde ikke lyde for den lille Pige, og han erindrede sig kun saa dunkelt, hvad han havde hørt om Guds Søn.

"Ja, Bob, du ved jo nok, det var han, der vandrede her nede paa Jorden og hjalp alle de Syge, der kom til ham og bad ham om at gjøre sig rask," og hun havde maaske fortalt mere endnu om ham; men i det Samme saa hun sin Fader komme og udbrod: "Nu skal vi hen og høre en Herre prædike her nede ved Stranden; der kommer altid en hver Søndag; vil du ikke følge med?"

Naturligvis vilde Bob gjerne gaa med, naar Edel opfordrede ham til det; og efter at have sørget for Jerry og taget Afsked med den, gif han lidt bag efter, medens Edel fortalte hans Historie til sin Fader.

En hel Del Mennesker havde samlet sig ved Stranden; Nogle sad paa nedfaldne Skelpestykker, Andre paa Dyrer af torret Tang, og midt iblandt dem stod Prædikanten med Bibelen i Haanden. Havet var saa klart og blaat og rullede langsomt sine rotige Bølger ind mod Stranden; det kunde næsten lyde som fjerne Kirkeklokker. Der blev jungten en Salme, og Bob syntes aldrig i sit Liv han havde hørt Noget saa deilig. Saa læste Manden op af Bibelen: "Beder, saa skulle I gaa"; Edel saa hen til Bob; men han havde ikke hørt, hvad der blev læst, thi han saa kun paa Manden. Det var jo ham, den ventlige Herre, hans allerførste Ven. Skulde han have bedet til Gud, vilde han netop have bedet om, at han maatte saa den Mand at se igjen; men han havde slet ikke bedet, og nu sit han dog sit Dnsse opfyldt. Sa nu

kunde han rigtignok se, at Gud var hans Ven, siden han var saa god imod ham.

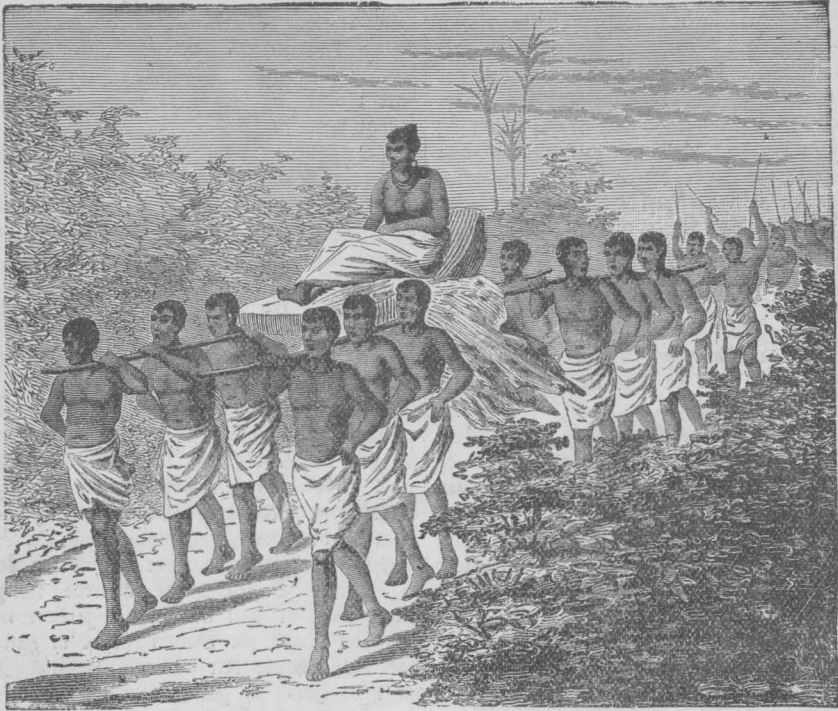
Bob forstod vel ikke Alt, hvad Hr. Allan sagde; men saameget forstod han dog, at han ikke længer var den venneleje Dreng, men at hans Fader i Himlen elskede ham, og at han netop havde sendt sin Søn til Verden for at hjælpe Alle, der ligesom Bob vare i Nød, og som vilde vende sig til ham for at bede om Hjælp.

Da Gudsstjernen var forbi, og Mængden havde spredt sig, søgte Hr. Allan strax Bob. Han havde ikke glemt, den snavede Dreng og hans Sjæl, det var tildels for hans Skyld, han var kommen her ud igjen, og det glædede ham meget at træffe ham her og se ham saa ren og net, ligesom Jerrys hele Udseende vidnede om, at Naadet var blevet fulgt. Bobs Glæde var ubestrikelig stor, han betroede sin store Ven alle sine Sorger og Glæder, ja næsten Alt, hvad der var gaaet gjennem hans Hoved siden deres første Møde, og han blev ikke skuffet i sin Tillid; thi han fandt hos ham den hjerteligste og hjerteligste Medfølelse, medens Hr. Allan ogsaa talte til ham om den Herre, han endnu vidste saa Lidet om, men dog allerede havde begyndt at tjene.

Oberst Smith havde allerede tidligere tænkt paa, at han ikke vilde tage bort uden at gjøre Noget for Bob, og efter at han og Hr. Allan havde talt sammen, besluttede han at tjøbe Jerry af gamle Madam Brown og saa tage Bob i sin Tjeneste. Kudsken behøvede en Dreng, der kunde gaa ham til Haande, og det var ikke altid saa let at faa en god og paalidelig Dreng. Der kunde han saa lære en Staldrenes Pligter at kende og efterhaanden rykke op i Tjenesten, naar han viste sig flint og tro. Bob sit Taarer i Dinene af Glæde og Taknemmelighed, da han hørte det, og da gamle Madam Brown sit 50 Daler udbetalt, gav hun med Glæde Afkald paa Bob og Jerry. Hvem Bob var, og hvordan hun var kommen til ham, sit man aldrig tilfredsstillende Oplysninger om.

Nu maa vi kun tilføje, at ligesom der blev sørget godt for Bob i timelig Hensende, saa glemte hans første Ven Hr. Allan ikke at tage sig af hans Sjæl. Naar hans Tid tilod ham det, opsogte han Bob og havde den Glæde at mærke, at det velsignede Indtryk, han som fattig Sjælsdrenge havde modtaget, ikke var udslettet, men at han ikke alene var en tro Tjener i den rige Obersts Hus, men at han ogsaa med Trofast og i Sandhed tjente sin himmelske Herre.

En Hovdings Hustru paa Reise i det indre Afrika.

Vi have før leveret vort Blads Læsere et Billede af, hvorledes almindelige Følk paa Reiser bæres frem paa Madagaskar. Her er et lignende Billede fra den midtre Del af Afrika, hvoraf man kan se, hvormeget mere storartet og bekæmt Bærestolen indrettes for en Hovdings Hustru, der har sine 12 Bærere.

Den indre Del af Afrika er i de senere Aar ved Livingstones og Stanleys Opdagelsesreiser bleven meget mere bekendt, end den før var det. Sædvanlig den store Ørken Sahara ligger her store skønne, tæt befolkede og frugtbare Landstrækninger, der dog ere meget ilde dyrkede. Men den frugtbare Jord frembringer alligevel en Mængde Bærter i hyppig Rigdom. Negrene kunne i indtil

50 Aar saa sin Sæd i den samme Ager, uden at give den Dyrkning eller Næring, og desuagtet høste ikke Lidet. Ulske Konger og Hovdinger undertrykk: de arme trælbandne Følk forfærdeligt.

Missionsvirksomheden i Afrika har da ogsaa indtil den sidste Tid væsentlig været indskrænket til Kystlandene. Men, idet nu ogsaa det indre Afrika træder frem af sit Mørke, bliver ogsaa det gennemkrydset af heltmodige Missionærer, der paa de nybrudte Veie trænge ind lige til Landets Hjerte baade fra Syd og Øst, ja i den allersidste Tid ogsaa fra Vest. Saaledes er ogsaa en lovende Mission begyndt ved de af Livingstone og Stanley opdagede store Indsøer i Landets Indre.

Kristi Himmelfart.

Det er fulbendt, — fra Jordens Nød,
 Fra Trængsel, Armod, Kors og Død
 Gaar Herren til Guds Ære;
 Den Haand, som trued Storm og Hav,
 Den Haand, som sprængte Verdens Grav,

Skal Himmelspiret bære.
 Salig, Frelser, du opstiger,
 Jorden viger,
 Himlen blinker,
 Herlighedens Krone vinker.

**”Naar vi gjøre det Gode, da lader
os ikke blive trætte!”**

(Gal. 6, 9.)

En Vinteraften forlod en Kjøbmand i London sit Kontor og traadte ind i sin Dagligstue. Han gjorde sig det bekvemt, traf Lænestolen hen til Kaminen og slog sig rigtig hyggeligt ned ved den klare Ild. Men det vilde ikke rigtig gaa denne Aften med Sinds No. Der var Noget, som bevægede sig i Mandens Indre. Om Eftermiddagen havde der været en Agent for et velgjørende Selskab hos ham paa Kontoret, som indtrængende havde bedet ham om dette Aar at fordoble sit Bidrag til Bedste for Selskabet; og med stort Eftertryk havde han lagt ham Nødvendigheden heraf paa Hjerte. Kjøbmanden havde afvist ham. ”Folk maa tro, jeg er sammensat af bare Penge,” sagde han uvillig til sig selv; ”dette er nu den fjerde Forening, for hvilken jeg iaar skulde forhøje mit Bidrag, og saa har jeg netop iaar havt store Udgifter til min Husholdning, som aldrig før. Bygningen har kostet mange Penge; Møblerne, Tapeterne og Fortougene have ogsaa kostet meget; jeg ved virkelig ikke, hvorledes jeg skulde kunne forhøje mine Bidrag om kun med en Dre.”

Manden blev bestandig ærgertligere, blev træt og søvrig, og omsider sov han ind i sin Lænestol. Da forekom det ham i Søvne, som om han hørte Godtrin udenfor Døren, og en simpel, fattigt udseende Mand traadte ind, stillede sig frem for ham og bad ham høre paa ham et Dieblif. Kjøbmanden trak en Stol hen til Kaminen og bad ham tage Plads. Den Fremmede saa sig et Dieblif omkring i den smukt møblerede Stue og trak saa et Papir frem, rakte Kjøbmanden det og sagde med en ydmyg og sagtmodig Stemme: ”Min Herre, her staar noteret Deres Bidrag til Missionen for forrige Aar. De kjender Nødvendigheden af denne hellige Sag bedre, end jeg kan forklare Dem den. Jeg vil derfor spørge, om De ikke kunde føie lidt til Deres Bidrag iaar.”

Den ligefremme og fordringsløse Mand

venlige Tiltale foruroligede Kjøbmanden endnu mere end Agenten om Formiddagen, og han gjentog hurtig og forlegen de samme Undskyldninger: de trykkende Tider, Vanskelighederne ved at fortjene Noget, hans Familieudgifter o. s. v.

Den Fremmede saa sig med roligt Blif omkring i det stadselige Værelse og tog sit Papir til sig igjen, men rakte ham strax efter et andet med de Ord: ”Dette er den Liste, paa hvilken Deres Bidrag til Traktatselskabet for forrige Aar staar tegnet; kan De ikke yde noget Mere? De ved, hvor meget der er udrettet ved denne Forening, men ogsaa, hvor meget der staa tilbage at gjøre; kan De ikke forhøje Deres Bidrag?” Kjøbmanden blev rigtignok noget nedstemt ved denne nye Bøn; men i den Fremmedes stille, milde Væsen laa der Noget, som bevarede ham imod heftigt Udbrud. Han svarede kun, at han meget beklagede, at Forholdene vare af den Art, at han ikke kunde det, og den Fremmede tog ogsaa dette Papir tilbage uden den mindste Mølen. Men umiddelbart derefter holdt han frem for Kjøbmanden Listen over dem, som ydede Bidrag til Vibelselskabet og mindede Kjøbmanden med saa, men indtrængende Ord om dette Selskabs almindelig anerkjendte Krav og bad atter om Forhøielse af Bidraget. Men da blev Kjøbmanden utaalmodig. ”Har jeg ikke tydeligt nok sagt det,” so’r han op, ”at jeg ikke iaar kan give noget Mere i saadanne Tiemed? Det synes, som om saadanne Fordringer slet ingen Ende ville tage i vor Tid. I Begyndelsen gaves der blot to eller tre Tiemed at give til, og Gaverne behøvede just ikke at være saa store. Men nu kommer der daglig nye, og efterat vi have givet rigeligt, opfordrer man os endog til at give dobbelt og tredobbelt. Dette tager ingen Ende; vi maa dog omsider holde op engang!”

Den Fremmede tog atter sit Papir til sig, reiste sig, fæstede sit Die gjennemtrængende paa den foran ham siddende Kjøbmand og sagde med en Stemme, der trængte ind i Sjelen: ”I denne Nat for et Aar siden

troede De, at Deres Datter skulde dø. Fuld af Angest fandt De intetsteds No — hvem raabte De paa i hin Nat?"

Kjøbmanden fo'r sammen og saa op; det forekom ham, som om den Fremmede var bleven forvandlet, og hans rolige og gennemtrængende Blik boiede ham til Jorden, han holdt Haanden for Ansigtet og svarede Intet.

"For fem Aar siden," vedblev den Fremmede, "erindrer De nok, at De laa paa Gravens Rand og troede at maatte efterlade Dem en uforsorget Familie. Erindrer De endnu, til hvem De da bad, hvem der da ikke viste Dem tilbage, hvem der ogsaa den Gang hjalp Dem?"

Et Dieblisk holdt den Fremmede inde; Dødsfilhed herskede i Bærelset. Kjøbmanden boiede sig forover og lagde bedrovet Hovedet paa Armen af den Stol, der stod foran ham.

Den Fremmede traadte nærmere, og i en endnu mere indtrængende Tone spurgte han for tredje Gang: "Erindrer De femten Aar tilbage, hin Tid, da De selv sølte Dem saa hjælpeløs og uden Haab, da De Dag og Nat kjæmpede i Bønnen? Hvor gjerne De dengang vilde have givet en hel Verden for Forvisningen om Deres Synders Forladelse! Hvem var det, som da horte Dem og gav Dem, hvad De bad om?"

"Det var min Gud og min Frelser! Ja Ham var det!" raabte Kjøbmanden.

"Og har Han da nogenstunde beklaget sig over, at De trak for store Bærler paa Ham, at De forlangte For meget af Ham?" spurgte den Fremmede, og hans Stemme lød saa mild og alvorlig paa en Gang. "Belan, tal nu De! Vil De være tilfreds med, at De fra denne Aften aldrig mere vil begjære Noget af Ham mod, at Han aldrig mere forlanger Noget af Dem til sit Riges Udbredelse?" —

"Aldrig, aldrig!" raabte Kjøbmanden og kastede sig for den Fremmedes Fødder. Men i samme Dieblisk syntes Skikkelsen at forsvinde, og han vaagnede.

"O min Gud og Frelser!" udraabte han. "Hvad har jeg gjort! Tag Alt, indtil mindste Gran. Hvad er Alt det, jeg har at give dig, mod det, som du har givet mig."

Bibelens Pris.

Kineserne ere overordentlig haveynge og gjøre, hvad det skal være, for Penge. Derfor tro de heller ikke, at Nogen kan gjøre Noget, som ikke bringer ham jordisk Vinding. Mange af dem mene ogsaa, at Missionærerne betale Folk for at lade sig døbe.

En omvendt Kineser havde engang følgende Samtale med sin Nabo. "Hvormeget Penge have Udlændingerne betalt dig, forat du skulde lade dig døbe?" spurgte han; "tyve Daler?" — "Meget Mere!" lød der til Svar. — "Tusinde Daler?" spurgtes der atter. Men atter svarede der: "Meget Mere." — "Hvormeget da?" — "Mere end dette Bjerg vilde være værd, om det bestod af lutter Sølv og Guld." — "I Buddhas Navn — hvad siger du?" udraabte Kineseren forbauset. — "Ja, de have givet mig denne dyrebare Bog," svarede den Kristne, idet han han holdt sin Bibel i Haanden; "og denne Bog fortæller mig om Gud, om Jesus Kristus, om Golgatha, om den evige Salighed og det herlige Liv hos Gud."

Denne Mand forstod Bibelens Værd. Og i Sandhed, han overvurderede den ikke; den er nok mere værd end al Verdens Herlighed. Alt, at der er Saamange, der have denne Skat i sine Hjem og dog ikke benyttet sig af den.

Der er Forskjel mellem et Barn, som af Uagtksomhed, i Overivelse, ved et Feiltrin falder i Smudsset, reiser sig fuld af Urenlighed og løber til sin Fader og beder ham gjøre sig ren, — og et Svind, som op søger Sølven, styrter sig med Hast ned i den, vælter sig i den med Lyst og bliver liggende i den med Velbehag.

Døden.

Fattig var en Hertug, som paa sit Dødsleie sagde i stor Fortvivlelse: "Jeg har vel mange Slotte; men hvor jeg skal ligge i Nat, ved jeg ikke". Det vil sige at i mange Døden.

Døden er den Kristnes Himmelvogn.

Døden træder ind som en Røver med et truende, mørkt Ansigt og et langt Spyd, saa du vel kan forferdes for hans Skridt; men den Herres Jesu Magt har forvandlet ham til et Guds Sendebud, som kun kan tilbyde dig Friaften og Budstabet:

Din Trængsel, Jammer og Glende
Er kommen til en jelig Ende.

Troesmod.

En kristelig Indianer, Gideon, blev engang angrebet af en af sine vilde Landsmænd, der holdt ham sit Gevær for Panden og raabte: "Jeg skyder dig, fordi du ikke taler om Gud det end Jesus." Gideon svarede: "Naar Jesus ikke tillader dig det, saa kan du ikke skyde mig."

Den Vilde blev saaledes slagen af disse Ord, at han sankede Geværet og gik stille hjem.

Børnejang.

Du kjære Herre Jesus,
Som elskede os saa,
At du kom ned fra Himlen
For at hjælpe dine Smaa, —

Hver Gang jeg er uldydig
Mod Mama og mod Gud,
Da banker du paa Hjertet mit
Og minder om hans Bud.

Jeg mærker godt din Stemme,
Som taler til mit Sind,
Du lærer mig at elske dig
Og lufte dig berind.

Hver Morgen og hver Aften,
Naar jeg bejder min Bøn,
Da ved jeg, kjære Jesus,
Du er hos mig i Løn.

Gaade.

1.

Den Kant af Verden, hvor vor Bugge stod,
For hvilken vi vil ofre Liv og Blod,
Til hvilken hjem vi længes allevegne,
Selv her i Jordens rige, skønne Egne.

2.

Det arme Land, af Dødragt sønderrevet,
For sine Fiender det et Rov er blevet.

Det Hele.

Derfra de stærke Lys paa Himlen skinne,
Og modig Mange Veien bid mon finde;
De trodse ofte Farer, Is og Sne,
For Videnskabens Gaader løst at se.

A. L.

Opløsning

paa Gaaden i No. 3:

Bega, Eg, age, Gave.

Rigtig opløst af R. A., Bath, Minn.;
E. K. G., New House, Minn.; J. D. G.,
Zumbrota, Minn.; A. G. J. K., St. Olaf,
Dac.; D. D. J., Davenport, Dac.; C. D. G.,
Homedahl, Minn.; N. G., Dallas, Wis.;
M. G., Muskegon, Mich.

Kvittering.

Til Hommes Waishus ved Past.
L. Torgersen fra Ingeborg A. Støre og Nils
G. N. Støre, i Concordia Mgh., hver 25 Cts.,
tils. 50 Cts.

J. B. Frich.

Børneblad, 10de Aargang.

Prisen er fremdeles 35 Cents pr. Explr.
Vore Agenter, der tage Bladet i Pakker
og selv holde Ranneliste, tilstaa vi derimod
for det dermed forbundne Arbejde og Udgifter
følgende Reduktion:

Pakker paa 5—9 Explr. efter 30 Cts. pr. Expl.

— 10—49 — 25 " —

— 50 og derover efter 20 " —

Adresse: J. B. Frich,

Dr. 8, La Crosse Wis.

Entered at the post office La Crosse,
Wis., as second-class matter.

"Ædrl. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.